Під стріхою вбогої хатини звисає ластівчине гніздо. В ньому молоді ластів'ята квилять щозмога. Мати тих маленьких безбатченків полетіла за поживою і забарилася. Де її тепер знайти корму, коли вся комашня із голоду погинула?

Вона все ж таки летіла й гляділа, аж поки з утоми та голоду на землю не впала. Голодний собака пожер її враз із пір'ям.

Сирітки ластівчата уставилися із роззявленими дзьоб-ками при отворі гнізда, добувають послідніх сил і голосять: "Нене, ми голодні!"

На край села — на цвинтар понесли грабарі жінку, що померла на голодовки тиф. Вона ходила від хати до хати, щоб для діточок дещо випрохати, та й дармо. Тяжкий рік, голодний рік — та й тільки. Вертала вона без хліба домів до діточок своїх, бідних сиріток-безбатченків. Та не вернулась, на дорозі впала. її понесли грабарі.

А діточки її маленькі пручаються під стріхою, на приспі. їх сухі личка умились сльозами, і тому виразніше видко їх жовту, напівмертвецьку краску, вистаючі кісточки.

Своїми вимоклими оченятами дивляться вони одним тягом на вулицю й — начеб вторували ластівчатам — кричать в'янучим, слабим голосом: "Нене, ми голодні!"